

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce: **K. v. o. s.**, se sídlem P. V., P., zastoupený JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem se sídlem Pod Višňovkou 25, 140 00 Praha 4, proti žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy** se sídlem Slezská 7/100, 120 56 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 22. 11. 2011, č.j. 2011/4887/SVS,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2011, č.j. 2011/4887/SVS, Státní veterinární správa, k odvolání žalobce změnila výši pokuty uložené žalobci rozhodnutím Krajské veterinární správy pro Středočeský kraj ze dne 4. 8. 2011, čj. 1/190/2011/4, za správní delikt podle § 17a odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (zákon o potravinách), ve znění pozdějších předpisů spočívající v uvádění potravin do oběhu v rozporu s ustanovením § 10 odst. 1 písm. b) zákona

o potravinách. Konkrétně se jednalo o filety aljašské tresky. V případě balení o velikosti 1000 g byl laboratorním vyšetřením zjištěn obsah fosfátů 1152 mg/kg, který nebyl uveden na obalu potraviny, a dále byla zjištěna hmotnost pevného podílu 880 g, ačkoli na obale potraviny bylo uvedeno 900 g. V případě balení o velikosti 400 g byl laboratorním vyšetřením zjištěn obsah fosfátů 3556 mg/kg, který nebyl uveden na obalu potraviny, a dále byla zjištěna hmotnost pevného podílu 321 g, ačkoli na obale potraviny bylo uvedeno 360 g.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 24. 2. 2012 postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému.

Žalobce obecně namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž pro to byly splněny podmínky, obě rozhodnutí správních orgánů nemají zákonné náležitosti a jsou nepřezkoumatelná, rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním hodnocení a je v rozporu se skutečným stavem věci, nemá oporu ve spisech a uložená pokuta je nepřiměřená.

V žalobě dále žalobce konkrétněji uvádí, že pokud jde o obsah fosfátů, který nebyl uveden na obalu, má žalobce za to, že věc byla nesprávně právně posouzena, neboť v takovém případě nelze hovořit o porušení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, nýbrž jde o porušení § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách. Šlo by přitom o mnohem mírněji postižitelný delikt. Správní orgán I. stupně sice toto ustanovení v odůvodnění svého rozhodnutí zmiňuje, avšak pouze v rámci hodnocení závažnosti správního deliktu. Ve výroku naopak odkazuje na porušení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách. Je-li tu rozpor mezi výrokiem a odůvodněním rozhodnutím, jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Správní orgán I. stupně rovněž porušil zásadu zákazu dvojího přičítání určité okolnosti k tíži žalobce, neboť jako přitěžující okolnost žalobci přičítal neuvedení úplného složení potraviny a klamání spotřebitele méně hodnotnou potravinou, které je však znakem skutkové podstaty správního deliktu. Uložená sankce tak nebyla řádně odůvodněna a rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále uvádí, že i žalovaný se dopustil týchž nesprávných úvah jako správní orgán I. stupně. Jestliže k námitce ohledně § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách, žalovaný uvedl, že se toto ustanovení týká označování potravin balených ve výrobě a povinnost označit tyto potraviny svědčí především výrobcí, nemohl žalobce toto ustanovení vůbec porušit, protože se v konkrétním případě jednalo o potraviny balené v Číně a do oběhu byly uváděny v originálním balení a pod označením výrobce. Proto se nelze o toto ustanovení vůbec opírat a přičítat žalobci k tíži neuvedení úplného složení potraviny. Žalobce nesouhlasí ani se závěry žalovaného týkajících se namítaného porušení zásady zákazu dvojího přičítání, a to jak z hlediska neuvedení fosfátů na obalu výrobku, tak i z hlediska klamání spotřebitele méně hodnotnou potravinou. Nesouhlasí ani s tím, jak žalovaný vykládá použitelnost této trestněprávní zásady ve správním trestání; zejména se závěrem, že argumentace žalobce jde již nad rámec možného použití této zásady. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky sp. zn. 4 As 47/2008, sp. zn. 6 A 126/2002 a sp. zn. 8 As 17/2007, z nichž plyne, že trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy.

Nepřesné je i tvrzení žalovaného, že výše pokuty je stanovena na samé spodní hranici zákonného rozpětí, neboť žádná spodní hranice v § 17a odst. 2 písm. d) zákona o potravinách stanovena není. Možnost uvážení správního orgánu je v tomto případě ohraničena výlučně maximální výší pokuty a taxativním výčtem hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout.

Žalobce proto uzavírá, že se žalovaný nezabýval řádně a odpovědně odvolacími námitkami a neodstranil vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž porušil zásadu dvouinstančnosti správního řízení a odňal žalobci právo na řádné projednání věci. Žalobce navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k obecným námitkám žalobce uvádí, že jde o nekonkrétní tvrzení. S těmito námitkami nesouhlasí. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje co do náležitostí za správný a v souladu s judikaturou správních soudů. Je dostatečně přesný a určitý a záměna takto popsaného skutku s jiným je vyloučena. Obě rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Z žaloby není patrné, v čem skutkový stav nemá oporu ve správním spise. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a zaznamenán v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 3. 11. 2010 a v protokolu o zkoušce ze dne 24. 11. 2010. Skutková zjištění byla kvalifikována jako porušení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách. Za klamavé označení je považován nepravdivý údaj o složení výrobku a nepravdivá tvrzení o obsahu pevného podílu masa. Žalovaný ani nesouhlasí s nepřiměřeností pokuty ve výši 55 000 Kč, jejíž výše je řádně odůvodněná. Žalobcem uváděná pokuta ve výši 20 000 Kč by zjevně neplnila preventivně výchovnou funkci. V daném případě totiž šlo o 2 druhy klamavě označených výrobků, větší množství takto označených výrobků a poměrně velkou odchylku od deklarovaných údajů.

Žalovaný dále konstatuje, že konkrétnější námitky žalobce uvedl de facto dvě, a sice námitku nesprávné právní kvalifikace [kdy se žalobce měl dopustit správního deliktu podle § 17a odst. 1 písm. e) zákona o potravinách] a námitku porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Oběma námitkami se přitom již žalovaný zabýval ve svém rozhodnutí. K první námitce žalovaný poznamenává, že řízení bylo najisto postaveno, že žalobce uváděl do oběhu potraviny klamavě označené, a tedy v rozporu s § 10 odst. 1 zákona o potravinách a spáchal tak správní delikt podle § 17a odst. 1 písm. f) a odst. 2 písm. d) zákona o potravinách. Pokud se v rozhodnutích zmiňuje i § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách, jde pouze o snahu co nejkomplexněji popsat úvahy a označit veškeré právní předpisy, které se dané věci dotýkají, přičemž tento postup nečiní rozhodnutí nesrozumitelným či rozporným. Jestliže má být účastníkovi sděleno, v čem u potraviny, kterou uvádí do oběhu, spočívá klamání spotřebitele, je nutné i sdělit, jaké požadavky směrem k označení potravin zákon stanoví. Tyto požadavky obsahuje právě ustanovení § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách. Z uvedení i tohoto ustanovení nelze dovozovat, že se žalobce dopustil porušení daného ustanovení a tedy spáchal delikt mírněji trestný. Příměho porušení tohoto ustanovení se žalobce dopustit nemohl, neboť toto ustanovení se týká především výrobců konkrétní potraviny. Žalobce je pouze osobou, která potraviny uváděla do oběhu.

Irelevantní je podle žalovaného i námitka porušení zásady zákazu dvojího přičítání, kterou žalobce uváděl již v odvolání. Žalobce vůbec nebere v potaz, že se jí žalovaný již zabýval a přistoupil ke změně výše pokuty. K tomu uvádí, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení a řízení před správním orgánem I. a II. stupně tvoří jeden celek. Žalovaný má za to, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně seznatelné, z jakých skutečností vycházel tento orgán při úvaze o výši pokuty. Nadto žalovaný využil možnosti svého vlastního správního uvážení o uložení sankce a odůvodnění výše pokuty doplnil a rozvedl. Žalovaný považuje názor žalobce, že vady bylo možno zhojit pouze zrušením rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nesprávný, neboť správní řízení, resp. přezkum správních rozhodnutí není postaven jen na principu kasace. Změna a doplnění rozhodnutí byla učiněna na základě skutečností zjištěných a podkladů provedených výlučně orgánem I. stupně, které byly žalobci známy. Žalovaný shledal v rámci odůvodnění výše pokuty nedostatky, jež se týkaly neuvedení fosfátů na obale potraviny, které bylo přičteno k tíži účastníka řízení, a také to, že nebylo dostatečně (či vůbec) přihlédnuto k některým okolnostem, které žalobci polehčovaly. Nepovažoval však rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné, byť nebylo zcela precizní. Jestliže dal žalovaný žalobci zapravdu v části posuzování závažnosti jednání spočívajícím v neuvedení fosfátů na obalu výrobku, které nelze samo o sobě považovat za přitěžující okolnost, projevila se tato skutečnost ve snížení výše pokuty. K porušení zásady dvojího přičítání pak nedošlo ani u druhého nedostatku, tj. nepravdivého údaje o hmotnosti pevného podílu potraviny, neboť hodnocení provedené orgánem I. stupně, „že *klamání spotřebitele méně hodnotnou potravinou považuje za velmi závažné a přitěžující okolnost*“ je zcela nepochybně systematicky navázáno na konkrétní hodnoty v gramech, které byly zjištěny, a jež neodpovídaly deklaraci na obalu. Pro oba případy pak žalovaný zdůrazňuje, že skutková podstata správního deliktu zní: je zakázáno uvádět do oběhu potraviny klamavě označené. Klamavé označení však může mít mnoho podob. Uvedení konkrétního typu klamavého označení tak není opětovným hodnocením znaku skutkové podstaty a tedy porušením zákazu dvojího přičítání. K této zásadě žalovaný poznamenal, že jde o zásadu plnoucí z § 39 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníka, bránící tomu, aby se jedna a tatáž skutečnost určité kvantity a kvality (intenzity) přičítala pachateli dvakrát tj. jednou jako znak skutkové podstaty (vina) a podruhé ještě jako okolnost polehčující nebo přitěžující (při úvaze o trestu). Je ovšem nutno rozlišovat intenzitu nezbytnou k naplnění skutkové podstaty a intenzitu další (vyšší), která teprve může mít význam z hlediska úvah o trestu. Ona skutečnost se nejprve použije co do její částečné intenzity jako minimum nezbytné k naplnění určité skutkové podstaty. Zbytek intenzity, z hlediska viny nevyčerpaný, lze pak zohlednit při úvaze o trestu. To znamená, že k naplnění skutkové podstaty by tak v daném případě stačilo uvádění do oběhu pouze jednoho jediného výrobku (1 balení), který by byl klamavě označen. Bylo-li však prokázáno uvádění do oběhu balení po 1.000 g, kterých bylo celkem 1.680 ks a balení po 400 g, kterých bylo celkem 5.400 ks, je nesporné, že zbytek intenzity daný počtem kusů přesahujícím jedno klamavě označené balení, je možné hodnotit jako přitěžující okolnost z hlediska úvah o výši pokuty. Žalovaný rovněž upozornil na to, že uvedená zásada se ve správním trestání využije obdobně, tj. v kontextu příslušných zvláštních ustanovení o správních deliktech, neboť trestněprávní odpovědnost je založena na odlišných základech než odpovědnost za jiné správní delikty, která je odpovědností objektivní.

Žalovaný v závěru shrnul všechny přitěžující a polehčující okolnosti, které hodnotil v rámci své úvahy o výši pokuty.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým postupem soudu vyslovili souhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce v zásadě věcně brojí proti dvěma aspektům jeho potrestání, které následně právně kvalifikuje různými způsoby. První námitka směřuje proti nesprávné právní kvalifikaci zjištěného skutku a námitka druhá směřuje vůči výši uložené sankce, která je zpochybňována jak z důvodu vadné právní kvalifikace skutku, tak i z důvodu porušení zásady dvojího přičítání.

Pokud jde o první námitku, je třeba uvést, že zatímco žalovaný zjištěný právní stav posoudil jako porušení ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, žalobce se domnívá, že mělo být použito ustanovení § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách, které ostatně správní orgány ve svých odůvodněních rovněž uváděly.

Podle § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách provozovatel potravinářského podniku, který uvádí do oběhu potraviny balené ve výrobě, je povinen způsobem stanoveným vyhláškou potraviny řádně označit na obalu určeném pro spotřebitele nebo pro provozovny stravovacích služeb údajem o složení potraviny podle použitých surovin a přídatných látek, látek určených k aromatizaci a potravních doplňků.

Podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách je zakázáno uvádět do oběhu potraviny klamavě označené nebo nabízené ke spotřebě klamavým způsobem.

Uvedená ustanovení upravují dvě odlišné situace. Ustanovení § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách stanoví povinnost provozovateli potravinářského podniku, který uvádí do oběhu potraviny balené ve své výrobě. Pouze takto vymezená osoba, která potraviny současně balí a uvádí do oběhu, se může dopustit porušení uvedeného ustanovení a být za takový správní delikt postížena. Takovou osobou žalobce není. Ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách se následně upravuje povinnosti nikoli bezprostředně související s balením potravin ve výrobě, ale vztahuje se již na samotné uvádění potravin do oběhu. Povinnosti uložené tímto ustanovením přitom již stíhají jiný okruh adresátů, byť není vyloučeno, že u určitých provozovatelů potravinářského podniku budou tato ustanovení aplikovatelná vedle sebe.

Krom toho jsou tato ustanovení vedle sebe aplikovatelná i pro účely bližšího vymezení pojmu „potravina klamavě označená“. Právě za tím účelem uvedly správní orgány ustanovení § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách ve svých odůvodněních. Nelze přitom mít za to, že by tímto postupem svá rozhodnutí učinily nepřehlednými či dokonce nepřezkoumatelnými. Pojem klamavě označená potravina má totiž svůj základ nejen v § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, podle něhož obchodní praktika je klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj, ale také právě v § 6 odst. 1 zákona o potravinách (a mimo to i v dalších ustanoveních tohoto zákona či v prováděcích vyhláškách), který pro tyto výrobky přesně

specifikuje požadavky na údaje, kterými má být potravinu označena. Není-li přitom potravinu označena v souladu s těmito ustanoveními, jde o potravinu klamavě označenou.

Tato námitka proto není důvodná a lze uzavřít, že zjištěný skutkový stav byl kvalifikován správně podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, přičemž argumentace ustanovením § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách nezpůsobila žádnou z vad, kterou namítal žalobce.

Druhá námitka se týká porušení zásady zákazu dvojího přičítání při ukládání sankce. Není sporu o to, že správní delikty představují ve srovnání s trestnými činy pouze jinou formu protiprávního společensky nebezpečného jednání a proto pro jejich trestnost mají platit podobné principy a pravidla, jako v případě trestných činů. Použití jednotlivých zásad trestání však nelze v oblasti správního trestání aplikovat za všech okolností a v každém jednotlivém případě. Konkrétně v případě zásady zákazu dvojího přičítání je třeba zohlednit specifika dané věci, zejména pak typové znaky skutkové podstaty, která je v dané věci aplikována. Například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, čj. 4 Ads 114/2011-105, publikovaného pod č. 2747/2013 Sb. NSS, plyne, že zásadu zákazu dvojího přičítání nelze aplikovat na skutkové podstaty správních deliktů, u nichž pojmově nelze rozlišovat určitou minimální (základní, typovou) intenzitu, nezbytnou pro naplnění zákonných znaků dané skutkové podstaty, a zbývající (vyšší, kvalifikovanou) intenzitu, kterou by bylo možno zohlednit jako okolnost přitěžující či polehčující při určení konkrétní výše pokuty. Mezi skutkové podstaty tohoto typu náleží podle Nejvyššího správního soudu správní delikt vymezený v § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, ve znění účinném do 30. 6. 2008, podle něhož krajská veterinární správa uloží právnické nebo podnikající fyzické osobě pokutu až do výše 1 000 000 Kč, pokud se tato osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní nebo poruší povinnost nebo požadavky stanovené předpisy Evropských společenství.

V souzené věci podle názoru soudu nejde o případ, kdy by zásada zákazu dvojího přičítání nebyla z povahy věci aplikovatelná. Na tuto zásadu ovšem žalobce nenahlíží správně, naopak se soud ztotožňuje s tím, jak k aplikaci této zásady přistupuje žalovaný. Obecně lze říci, že zásada zákazu dvojího přičítání má zabránit tomu, aby se jedna a tatáž skutečnost určité kvantity a kvality (intenzity) přičítala pachateli dvakrát, a to jednou jako znak skutkové podstaty (při hodnocení viny) a podruhé jako okolnost přitěžující či polehčující (při hodnocení ukládaného trestu). V případě zákazu dvojího přičítání se jedná o otázku rozlišování (odstupňování) intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další (vyšší, z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané), která teprve může mít význam z hlediska úvah o trestu jako okolnost přitěžující či polehčující, na straně druhé. V projednávané věci byl správní delikt žalobce podřazen skutkové podstatě, která v zásadě umožňuje odstupňování intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další – vyšší a z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané, která teprve by měla význam z hlediska úvah o výši pokuty, a to jako okolnost přitěžující či polehčující – na straně druhé. Tedy uvádí-li žalobce do oběhu potravinu klamavě označenou, je tím naplněn znak skutkové podstaty. Tato skutečnost však nebrání tomu, aby v rámci navazující úvahy o výši sankce bylo jako okolnost polehčující či přitěžující hodnoceno například množství takto klamavě označených potravin uváděných do oběhu. Ostatně i z § 17i odst. 2 zákona o potravinách plyne, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a

k okolnostem, za nichž byl spáchán. Soud proto dospívá k závěru, že zásada zákazu dvojího přičítání nebyla v souzené věci porušena.

Soud konečně nemá výhrady ani k odůvodnění výše sankce, ani k její přiměřenosti. Předně lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 – 68, v němž soud judikoval, že „rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.“ V odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud navázal na svoji argumentaci v rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 14 As 14/2005 – 84, a vyložil, že „řádne odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu.“ (...) „Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“ (...) „Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.“

Je třeba rovněž předeslat, že v rámci odvolacího řízení správního odvolací správní orgán provádí přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu (§ 89 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je odvolací správní orgán mimo jiné oprávněn nejen doplňovat o další důvody, ale i změnit, a to jak co do odůvodnění, tak i co do výroku [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Řízení u správního orgánu I. stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, následně z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek. Hodnotil-li soud odůvodnění výše sankce z toho pohledu, tj. odůvodnění obsaženého v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, dospěl k závěru o jeho přezkoumatelnosti a naprosté dostatečnosti. Je zcela zřejmé, k jakým okolnostem při ukládání pokuty správní orgány přihlížely, přičemž učiněným úvahám nelze ničeho vytknout, a to ani pokud jde o úvahu o spodní hranici sankce. Není pravdou, že žádná spodní hranice v § 17a odst. 2 písm. d) zákona o potravinách stanovena není. Z logiky věci je spodní hranicí minimální částka převyšující 0 Kč, přičemž dané ustanovení je formulováno v souladu s běžnými pravidly legislativní techniky. Nelze proto obecně ničeno namítat proti tvrzení žalovaného, že výše pokuty je stanovena na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Vyměřená výše pokuty 55 000 Kč je s ohledem na rozsah zákonného rozpětí sankce (0 – 55 mil. Kč) stanovena v bezprostřední blízkosti dolní hranice (0,11 % sankčního rozpětí) a s ohledem na množství vadně deklarovaných potravin (tisíce kusů) a míru vadné deklarace (např. u 400 g balení bylo obsaženo jen 89 % masa) je spíše sankce nízká. Nelze ji tedy považovat za nepřiměřenou v neprospěch žalobce.

Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Uvedení žalobních bodů je z důvodu, že určuje rozsah soudního přezkumu,

povinnou náležitostí žaloby [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Neplatí tedy, že by soud prováděl „obecný přezkum“ nezávislý na žalobních bodech. Žalobce je proto povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Taktéž nelze za žalobní bod považovat uvedení určitých ustanovení zákona, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.

Z uvedených důvodů nelze za žalobní body považovat obecná tvrzení žalobce o tom, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nemají zákonné náležitosti, neboť neuvádí, o jaké konkrétní náležitosti se má jednat. Žalobním bodem rovněž není tvrzení, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu ve spisech, neboť nijak konkrétněji proti zjištěnému skutkovému stavu nebrojí. A konečně jako žalobní bod neobstojí ani tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť z dalších tvrzení obsažených v žalobě neplyne, v čem přesně by tato vada rozhodnutí měla spočívat. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalobce upřesňuje pouze ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Touto námitkou se přitom soud zabýval shora a vyložil, proč rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek.

Žalobce se svými námitkami neuspěl a jiný důvod, pro který by bylo třeba vyhovět žalobě, soud neshledal. Žalobu proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. května 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 16. 5. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:
Lébllová